

„Ti, pijači bo treba dati slovo.“
 „Treba, treba!“
 „Samo težko pojde, težko.“
 „Jaz tudi mislim, da.“
 „Vidiš, če prav natančno premisliva, danes
 se nama skoro vrti v glavi —“
 „Skoro vrti — prav govoriš.“

„Jaz bom začel vodo piti, pa bom bistrejše
 glave.“

„Vodo, vodo.“

Potem sta jo krenila vsak proti svojemu
 domu. I, saj sta imela zdrave nazore; da bi
 jih le ne prespala in pozabila! Ptuja nesreča
 včasih koga izuči, vselej pa tudi ne. (Dalje.)

Iz počitniškega dnevnika.

III.

Castel s. Pietro.¹⁾

Pravljica med národom tod živi,
 Stoletij vihar je zamóril ní.

Na gôri tu nékoč apostol-prvak
 Od póti je dólge ustavil korak.

Korak je ustavil in prvič okó
 Na mesto v daljavi obrnil krasnó.

Na mesto, ki njega zmagálna moč
 Rodove je tírala v róbstva noč.

Na Rome ponosne sedmere glavé —
 A tóčil je ribič-apostol solzé ...

K nebesom od mesta pogléd je uprl,
 K nebesom proseče roke razprostrl:

„Izbral si, prestvarit poslal me ta rod,
 Ti veš, da Te ljubim — pomagaj, Gospod!“

In zopet zastavil je trudni korak
 In v mesto je hítel apostol-prvak.

In sredi je trgov in sredi je cest
 Nebeško oznanjal srčán blagovest.

In v prah na ukáz so grmela njegov
 Stebrišča, svetišča lažnivih bogóv ...

Pravljica-resnica, kakó ti zveniš
 In s čustvi hvaležnimi dušo pojiš!

Do Róme v daljavi raz isto goró,
 Kot ribiču nékoč, mi plóve okó.

Tám danes raz grob, kjer apostol spí,
 V pozdráv se mi kûpole vrh belí.

In križ se popenja v oblake bliščéč,
 O móči nadzemski glasnó govoréč.

In skala nad mestom kípí do nebá,
 Zaman ob nji sila peklenska divjá.

In v svet izpod skale krščanstva se vir
 Rastaka — tolažbo noséč in mir.

Mih. Opeka.

¹⁾ Castel s. Pietro (gôra s siromašno vasjó na vrhu leží v sabinskih hribih. Na pobočju gôre je posejáno prijazno mestece Palestrina, nekdanji Praeneste. Z vrha je prelep razgled po celi Kampánji tje do Rima. P.

Ribici.

V gaju zelenem, v zeleni vodici
 Rekla je ribica svoji sestrici:
 „Si-li ti videla deklico jedno?
 Solze točila v vodico je hladno,
 Solze točila je, vzdihala tožna:
 „Kaj mi pomagajo ličeca rožna,
 Kaj mi očesci pomagata modri,
 Kaj mi ti črni pomagajo kodri,
 Kaj mi belota, po prsih razlita,
 Ako jaz nimam kot druge nakita,

Nimam svetinje ni križca iz zláta,
 Da bi mi visel lepó izpod vrata!
 Iglica las ne krasí mi srebrna,
 Vrata ne diči nit biserov črna;
 Da sem bogata, oh, da sem bogata,
 Srebra imela bi, biserov, zláta ...“
 Vidiš-li tamkaj te bisere drobne?
 Jasne, prekrasne — nje solze žalobne?
 Deklica, deklica, če bi ti znala,
 Prišla bi sém pa si vse bi pobrala!“

Gojko.